

KRISTI LÆRDOMME

Jesu Kristi lærdomme i Bibelen har længe været en inspiration for menneskeheden. Der findes yderligere af Frelserens lærdomme i en lignende bog med hellig skrift – Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Begge bøger vil bringe dig varig fred og glæde ved at tilvejebringe inspireret vejledning i dit liv.

Få et gratis eksemplar af Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus ved at besøge nedenstående hjemmeside eller skrive til:

JESU KRISTI KIRKE

AF SIDSTE DAGES HELLIGE

www.mormon.org/dan

PROFETEN JOSEPH SMITHS VIDNESBYRD

Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Joseph Smith: Guds profet

Da Joseph Smith var 14 år gammel, ønskede han at vide, hvilken kirke han skulle tilslutte sig, så han spurgte Gud i oprigtig bøn. Som svar på denne bøn viste Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus sig for Joseph og fortalte ham, at Jesu Kristi sande kirke ikke var på jorden, og at de havde valgt Joseph til at genoprette den.

Fra den dag af arbejdede Joseph for Herrens sag med at oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og med at opbygge Guds rige her på jorden i de sidste dage. Trofaste medlemmer af Kirken vidner om, at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser. Jesus leder sin kirke i dag gennem åbenbaring til en profet på jorden. Joseph Smith var en sådan profet. Selvom Joseph udrettede meget i sit liv, var det vigtigste, hans forpligtelse til at være

Da Joseph skulle beslutte sig for, hvilken kirke han skulle slutte sig til, søgte han vejledning i Bibelen. Der læste han: "... lad ham da bede Gud derom".

en discipel og vidne om Jesus Kristus. Han skrev: "Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle, som vi giver om ham: At han lever!" (Lære og Pagter 76:22).

De, som modtager profetens vidnesbyrd ved Helligåndens kraft, vil kende sandheden af det værk, han var kaldet til at udføre. De kan også kende den fred og glæde, der kommer gennem Frelseren Jesus Kristus, som Joseph Smith tilbedte og tjente.

Hvilken kirke er den rigtige?

Joseph Smith blev født i 1805 i Sharon i Vermont. Ved begyndelsen af hans beretning var han 14 år og boede med sin familie i staten New York og overvejede alvorligt, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Følgende er Josephs oplevelse nedskrevet med hans egne ord:

I denne tid, der var præget af stort røre, blev mit sind vakt til alvorlige overvejelser og stor uro ... [Jeg] sagde ... ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?

Mens jeg led under de kolossale vanskeligheder, som var forårsaget af striden mellem de forskellige samfund af religionsentusiaster, læste jeg en dag Jakobs Brev, første kapitel og femte vers, hvori der står: "Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, lad ham da bede Gud derom, som giver alle mennesker rundhåndet og uden bebrejdelser, og så skal den blive givet ham."

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg

grundede over det igen og igen, da jeg vidste, at hvis nogen havde brug for visdom fra Gud, så var det mig; for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig finde ud af det, for de forskellige sekters religionslærere forstod det samme skriftsted på så forskellig måde, at al tillid til at kunne afgøre spørgsmålet ved at henvise til Bibelen blev tilintetgjort.

Langt om længe kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede, eller også måtte jeg gøre, som Jakob anviser, det vil sige at bede Gud derom. Langt om længe nåede jeg frem til den beslutning, at jeg måtte »bede Gud derom«, da jeg sluttede, at hvis han gav visdom til dem, der stod tilbage i visdom, og ville give rundhåndet og uden bebrejdelser, så kunne jeg forsøge.

Joseph Smiths første syn

Så i overensstemmelse med denne, min beslutning om at bede Gud om visdom, gik jeg ud i skoven for at gøre forsøget. Det

var en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve. Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, for trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at bede højt.

Den ene af dem ... sagde, mens han pegede på den anden: "Det er min elskede Søn. Hør ham!"

Efter at jeg var kommet ud til det sted, som jeg tidligere havde udvalgt mig, og efter at jeg havde set mig omkring og sikret mig, at jeg var alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til

Gud. Næppe havde jeg gjort dette, førend jeg straks blev grebet af en magt, der fuldstændig overvældede mig og havde en så forbavsende virkning på mig, at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tæt mørke samlede sig omkring mig, og det forekom mig en tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

Men ved at anvende alle mine kræfter på at anråbe Gud om at udfri mig af den fjendes magt, som havde grebet mig, og i netop det øjeblik, da jeg var rede til at synke ned i fortvivlelse og overgive mig til undergang – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til den magt, der blev udøvet af et virkeligt væsen fra den usynlige verden, og som havde en så forunderlig magt, som jeg aldrig før havde følt hos noget væsen – netop i dette forfærdelige øjeblik så jeg en lysøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans, og som dalede gradvis ned, indtil den faldt på mig.

Ikke så snart var den kommet til syne, førend jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig,

så jeg to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: "Det er min elskede Søn. Hør ham!"

Mit formål med at gå ud og adspørge Herren var at få at vide, hvilken af alle sekterne der havde ret, så jeg kunne vide, hvilken en jeg skulle slutte mig til. Så snart jeg havde fattet mig, så jeg var i stand til at tale, spurgte jeg derfor personerne, som stod oven over mig i lyset, hvilken af alle sekterne, der havde ret (for på dette tidspunkt var det

aldrig faldet mig ind, at de alle havde uret), og hvilken jeg skulle slutte mig til.

Jeg fik det svar, at jeg ikke måtte slutte mig til nogen af dem, for de havde alle uret; og den person, som talte til mig, sagde, at alle deres trosbekendelser var en vederstyggelighed i hans øjne; at de, der bekendte sig til dem, alle var fordærvede; at »de henvender sig til mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig; de underviser i lærdomme, som er menneskebud; de har et skær af guds frygt, men fornægter dens kraft.«

Han forbød mig igen at slutte mig til nogen af dem, og der var meget andet, som han sagde til mig, som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til mig selv igen, fandt jeg mig liggende på ryggen med blikket rettet mod himlen. Da lyset var forsvundet, havde jeg ingen styrke; men efter at jeg var kommet nogenlunde til mig selv, gik jeg hjem.

Forfølgelse

Joseph adlød Gud og sluttede sig ikke til nogen af de eksisterende kirker. Da han fortalte folk, hvad han havde set og hørt, begyndte han at opleve modstand og forfølgelse.

Jeg opdagede ... snart, at min beretning havde vakt en hel del antipati mod mig blandt dem, der bekendte sig til religion, og var årsag til stor forfølgelse, som fortsatte med at tage til; og skønt jeg var en ubetydelig dreng, der kun var mellem 14 og 15 år gammel, og skønt mine kår i livet var således, at jeg ville blive en dreng uden betydning i verden, så lagde mænd af høj status dog tilstrækkelig mærke til mig til, at de opildnede den offentlige mening imod mig og skabte en bitter forfølgelse; og dette var almindeligt blandt alle sekterne – alle forenede sig om at forfølge mig.

Det gav mig anledning til alvorlige overvejelser dengang, og har ofte gjort det siden, om hvor yderst besynderligt det var, at en ubetydelig dreng på lidt over 14 år og oven i købet en, som var dømt til at skaffe sig et ringe underhold ved sit daglige arbejde, skulle betragtes som en person af tilstrækkelig betydning til at tiltrække sig opmærksomhed fra de store i datidens mest populære sekter, og det på en måde, der vakte den mest bitre forfølgelse og forhånelse. Men hvad enten det var besynderligt eller ej, så var det dog således, og det voldte mig ofte stor sorg.

Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig meget ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og berettede om det syn, han havde set, dengang han så et lys og hørte en røst; men alligevel var der kun få, som troede ham; nogle sagde, at han var uærlig, andre sagde at han var gal, og han blev latterliggjort og hånet. Men alt dette ændrede ikke ved det, at han havde set et syn. Han havde set et syn; han vidste, at han havde; og al forfølgelse under himlen kunne ikke ændre på det; og selv om de skulle forfølge ham til døden, så vidste han dog og ville til sit sidste åndedrag vide, at han både havde set et lys og hørt en røst tale til sig, og hele verden kunne ikke få ham til at tænke eller tro noget andet.

Således var det også med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og skønt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, så var det dog sandt; og mens de forfulgte mig og hånede mig og løj mig alt muligt ondt på, fordi jeg sagde det, følte jeg mig tilskyndet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg

siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud, eller hvorfor forsøger verden at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? For jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det, i det mindste vidste jeg, at jeg ved at gøre det, ville forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse.

Jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, ej heller vovede jeg at gøre det.

Det stod nu klart i mit sind, at det, for så vidt som den sekteriske verden angik, ikke var min pligt at slutte mig til nogen af dem, men at forblive som jeg var, indtil jeg modtog yderligere anvisninger. Jeg havde erfaret, at Jakobs vidnesbyrd var sandt, at en, som står tilbage i visdom, kan bede til Gud og få uden at blive bebrejdet.

Jeg fortsatte med at udføre mit sædvanlige arbejde indtil den enogtyvende september, et tusinde otte hundrede og treogtyve, og hele den periode var jeg udsat for voldsomme forfølgelser fra alle slags mennesker, både religiøse og irreligiøse, fordi jeg fortsatte med at bekræfte, at jeg havde set et syn.

I det tidsrum, der var mellem det tidspunkt, hvor jeg så synet, og året atten hundrede og treogtyve, var jeg – da det var blevet mig forbudt at slutte mig til nogen af datidens religiøse sekter, og da jeg var ganske ung og blev forfulgt af dem, som burde have været mine venner og have behandlet mig venligt, og som, hvis de troede, at jeg var blevet vildledt, burde have forsøgt at bringe mig

tilbage på passende og kærlig måde – overladt til alle slags fristelser; og da jeg omgikkes al slags selskab, begik jeg ofte mange tåbelige fejltagelser og udviste ungdommens svaghed og den menneskelige naturs små karakterfejl, hvilket, jeg med bedrøvelse må sige, førte mig ud i forskellige fristelser, som var anstødelige i Guds øjne. Når jeg nu aflægger denne bekendelse, er der ingen, der behøver at tro, at jeg gjorde mig skyldig i store eller alvorlige synder. En tilbøjelighed til at begå sådanne har aldrig været min natur.

Moronis besøg

Forfølgelsen fortsatte, da Joseph nægtede at fornægte, at han havde set et syn. Den 21. september 1823 bad Joseph, efter at være gået i seng, for at vide, hvor han stod i Guds øjne. Englen Moroni viste sig for ham.

Tre år efter Joseph Smiths første syn sendte Gud englen Moroni for at instruere Joseph om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium.

Om aftenen den ovennævnte enogtyvende september, efter at jeg var gået i seng for natten, hengav jeg mig til bøn og anråbelse af Gud den Almægtige om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder, og også om en tilkendegivelse over for mig, så jeg kunne få kendskab til min stilling og status hos ham; for jeg havde fuld tillid til, at jeg ville modtage en guddommelig tilkendegivelse, eftersom jeg tidligere havde fået en.

Mens jeg således var i færd med at påkalde Gud, opdagede jeg et lys, der kom til syne i mit værelse, og som vedblev med at tage til i styrke, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, hvorefter en skikkelse pludselig kom til syne ved min seng, stående i luften, for hans fødder rørte ikke gulvet.

Han bar en løst hængende kjortel, der var strålende hvid. Den var mere hvid end noget, jeg nogen sinde havde set på jorden, og jeg tror heller ikke, at noget jordisk kunne gøres så overordentligt hvidt og strålende. Hans hænder var bare, og ligeså var hans arme til lidt over håndleddet, og hans fødder var også bare, ligesom hans ben til lidt over anklerne. Hans hoved og hals var også bare. Jeg kunne se, at han ikke havde andre klæder på end denne kjortel, da den var åben, så jeg kunne se hans bryst.

Ikke alene var hans kjortel overordentlig hvid, men hele hans person var herlig ud over enhver beskrivelse, og hans ansigt var i sandhed som lynild. Der var overordentlig lyst i værelset, men ikke så strålende lyst som umiddelbart omkring hans person. Da jeg først så på ham, blev jeg bange, men frygten forlod mig snart.

Han kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var et sendebud, sendt fra Guds nærhed til mig, og at hans navn var Moroni; at Gud havde

en gerning for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folkeslag, stammer og tungemål, eller at der skulle tales både godt og ondt om det blandt alle folk.

Han sagde, at der var blevet henlagt en bog, skrevet på guldplader, som berettede om de tidligere indbyggere på dette kontinent og om, hvor de stammede fra. Han sagde også, at den indeholdt det evigtvarende evangeliums fylde, sådan som Frelseren havde givet det til de fordums indbyggere;

endvidere, at der var to sten, indfattet i sølvbuer – og disse sten, fastgjort til et brystskjold, udgjorde det, der kaldes Urim og Tummim – henlagt sammen med pladerne, og at besiddelsen og anvendelsen af disse sten var det, der karakteriserede »seere« i fordums eller tidligere tider, og at Gud havde beredt dem med det formål at oversætte bogen.

I år 421 e.Kr. begravede profeten Moroni sit folks hellige optegnelser i Cumora-højen. Da han senere vendte tilbage som en opstanden person, fortalte han Joseph om den gamle optegnelse, som indeholdt evangeliets fylde, således som Frelseren havde givet det til de tidligere indbyggere på det amerikanske kontinent. Denne optegnelse er Mormons Bog.

Efter at have fortalt mig dette begyndte han at citere profetier fra Det Gamle Testamente. Han citerede først en del af det tredje kapitel af Malakias' Bog, og han citerede også det fjerde eller sidste kapitel af samme profeti (dansk bibel, Mal 3:19-24), dog med en lille afvigelse i forhold til, hvordan det står i vore bibler. I stedet for at citere det første vers, sådan som det står i vore bøger, citerede han det således:

“For se, den dag kommer, der skal brænde som en ovn; og alle de stolte, ja, og alle, der handler ugudeligt, skal brænde op som stubbe, for de, der kommer, skal brænde dem op, siger Hærskarers Herre, så der ikke bliver hverken rod eller gren tilbage af dem.”

Og videre citerede han det femte vers således: “Se, jeg vil åbenbare præstedømmet for jer ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.”

Han citerede også det næste vers anderledes: “Og han skal i børnenes hjerte plante de løfter, der blev givet til fædrene, og børnenes hjerte skal vende sig til deres fædre. Hvis det ikke var således, ville hele jorden blive lagt fuldstændig øde ved hans komme.”

Ud over disse citerede han det ellefte kapitel af Esajas' Bog og sagde, at det snart skulle blive opfyldt. Han citerede også det tredje kapitel af Apostlenes Gerninger, det 22. og 23. vers, nøjagtig som de står i vor udgave af Det Nye Testamente. Han sagde, at den profet var Kristus, men at dagen endnu ikke var kommet, da »de, som ikke ville adlyde hans røst, skulle blive forstødt fra folket,« men snart ville komme.

Han citerede også det andet kapitel af Joels Bog, fra det otteogtyvende vers til det sidste (dansk bibel, Joel 3:1-5). Han sagde også, at dette endnu ikke var gået i opfyldelse, men at

det snart skulle gøre det. Og han sagde endvidere, at ikke-jødernes fylde snart skulle oprinde. Han citerede mange andre skriftsteder og gav mange forklaringer, som ikke kan nævnes her.

Han fortalte mig videre, at når jeg fik de plader, som han havde talt om – for tiden var endnu ikke inde til, at jeg skulle få dem –

*Der åbnede sig
et syn for mit
sind, så jeg
kunne se det
sted, hvor
pladerne var
henlagt*

måtte jeg ikke vise dem og ej heller brystskjoldet med Urim og Tummim til andre end dem, som jeg ville få befaling om at vise dem til; gjorde jeg det, ville jeg blive udryddet. Mens han samtalte med mig om pladerne, åbnede der sig et syn for mit sind, så jeg kunne se det sted, hvor pladerne var henlagt, og det så klart og tydeligt, at jeg genkendte stedet, da jeg kom dertil.

Efter dette budskab så jeg lyset i værelset begynde at samle sig omkring ham, der havde talt til mig, og det vedblev med at gøre dette, indtil værelset igen henlå i mørke, undtagen lige omkring ham, og da så jeg pludselig, at det var som om, der åbnede sig en skakt helt op til himlen, og han steg op, indtil han helt forsvandt, og værelset henlå, som det havde været, før dette himmelske lys havde vist sig.

Jeg lå og tænkte over det enestående ved denne hændelse og var dybt forundret over det, som var blevet mig fortalt af dette usædvanlige sendebud, da jeg midt under mine betragtninger pludselig opdagede, at mit værelse igen begyndte at blive oplyst, og efter hvad der forekom som et øjeblik, stod det samme himmelske sendebud igen ved min seng.

Han begyndte at tale og sagde igen nøjagtig det samme, som han havde sagt ved sit første besøg, uden mindste afvigelse; efter at have gjort dette fortalte han mig om hårde straffedomme, som skulle ramme jorden med store ødelæggelser ved hungersnød, sværd og pest, og at disse svære straffedomme ville ramme jorden i denne slægt. Da han havde sagt dette, steg han igen op, som han havde gjort før.

Dette havde på det tidspunkt gjort så dybt et indtryk på mig, at søvnen havde forladt mig, og jeg lå overvældet af forbavselse over det, som jeg havde både set og hørt. Men hvor

Cumorahøjen ligger cirka 5 kilometer sydøst for familien Smiths gård i Palmyra i New York. Josephs tid var nordsiden dækket af græs, på sydsiden var der spredte træer og småskov. Pladerne var begravet på sydvestsiden, ikke langt fra toppen. Foto: August 1907

stor var ikke min overraskelse, da jeg igen så det samme sendebud ved siden af min seng og hørte ham igen berette eller gentage det samme for mig som før og tilføje en advarsel til mig, idet han sagde, at Satan (som følge af de trange kår i min fars familie) ville forsøge at friste mig til at få fat i pladerne med det formål at blive rig. Dette forbød han mig, idet han sagde, at jeg ikke måtte have noget andet for øje, når jeg fik pladerne, end at herliggøre Gud, og at jeg ikke måtte lade mig lede af noget andet motiv end at opbygge hans rige; ellers kunne jeg ikke få dem.

Efter dette tredje besøg steg han igen op til himlen som før, og jeg var igen overladt til at tænke over det besynderlige ved det, jeg netop havde oplevet. Næsten straks efter at det himmelske sendebud var steget op fra mig for tredje gang, galede hanen, og jeg opdagede,

Moroni vendte tilbage en gang om året i fire år og instruerede yderligere den unge profet. Efter disse fire år modtog Joseph pladerne og begyndte at oversætte Mormons Bog.

at dagen var ved at gry, så vore samtaler må have varet hele den nat.

Kort efter stod jeg op og gik som sædvanlig til dagens nødvendige arbejde, men da jeg forsøgte at arbejde, som jeg plejede, fandt jeg, at jeg var så afkræftet, at jeg var helt ude af stand til det. Min far, som arbejdede sammen med mig, opdagede, at der var noget galt med mig, og han bad mig gå hjem. Jeg begav mig af sted i den hensigt at gå hjem til huset, men da jeg forsøgte at klatre over gærdet for at

komme ud fra den mark, hvor vi var, svigtede kræfterne mig fuldstændig, og jeg faldt hjælpeløs om på jorden og var for en tid helt uden bevidsthed om noget som helst.

Det første, jeg kan erindre, var en røst, der talte til mig og kaldte mig ved navn. Jeg så op og så det samme sendebud stående over mit hoved, omgivet af lys ligesom før. Han fortalte mig så igen alt det, han havde fortalt mig natten forinden, og befalede mig at gå ud til min far og fortælle ham om det syn og de befallinger, som jeg havde fået.

Jeg adlød. Jeg gik tilbage til min far på marken og fortalte ham det hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gå hen og gøre, som sendebudet havde befalet. Jeg forlod marken og gik hen til det sted, hvor sendebudet havde fortalt mig, at pladerne var henlagt; og fordi det syn, jeg havde haft om det, var så detaljeret, genkendte jeg stedet, så snart jeg nåede derhen.

Den hellige beretning

Ikke langt fra landsbyen Manchester i Ontario County i New York ligger der en høj af anseelig størrelse og den højeste i området. På vestsiden af denne høj, ikke langt fra toppen, lå pladerne, henlagt i en stenkiste, under en sten af betydelig størrelse. Denne sten var tyk og hvælvet på midten af oversiden og tyndere ud mod kanterne, så den midterste del af den var synlig over jorden, mens kanten hele vejen rundt var dækket af jord.

Efter at have fjernet jorden fik jeg fat i en løftestang, som jeg fik ind under kanten på stenen, og med lidt anstrengelse fik jeg den vippet op. Jeg så ind, og der så jeg virkelig pladerne, Urim og Tummim og brystskjoldet, sådan som sendebudet havde sagt. Kisten,

som de lå i, var lavet ved at sammenføje sten med en slags cement. På bunden af kisten var der lagt to sten på tværs, og på disse sten lå pladerne og de andre ting sammen med dem.

Jeg forsøgte at tage dem op, men det forbød sendebudet mig, og jeg fik igen at vide, at tiden til at tage dem op endnu ikke var kommet og heller ikke ville komme førend fire år fra da af; men han fortalte mig, at jeg skulle

komme til stedet nøjagtig ét år senere, og at han ville mødes med mig dér, og at jeg skulle fortsætte dermed, indtil tiden var inde til at få pladerne.

Som det var blevet mig befalet, gik jeg derfor derhen ved afslutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud dér, og ved hvert af vore

møder modtog jeg undervisning og kundskab fra ham om det, Herren ville lade ske, og om hvordan og på hvilken måde hans rige skulle styres i de sidste dage.

Eftersom min fars verdslige kår var meget trange, var vi nødsaget til at arbejde med vore hænder som daglejere og på anden måde, som lejligheden bød sig. Nogle gange var vi hjemme og andre gange ude og var ved vedvarende arbejde i stand til at skaffe os et rimeligt underhold.

Joseph havde forskellige jobs og sørgede for et godt liv for sin familie. I 1825 tog han et job i Chenango County i New York. Der mødte han Emma Hale, som han giftede sig med den 18. januar 1827.

Endelig kom tiden, da jeg kunne få pladerne, Urim og Tummim og brystskjoldet. På den toogtyvende dag i september et tusinde otte hundrede og syvogtyve, efter at jeg som sædvanlig ved afslutningen af endnu et år var gået hen til det sted, hvor de var henlagt, overdrog det samme himmelske sendebud dem til mig med den befaling, at jeg skulle være ansvarlig for dem, og at jeg, hvis jeg lod dem glide mig af hænde på grund af manglende omhu eller ved nogen forsømmelse fra min side, ville blive forstødt, men at de, hvis jeg af al kraft ville anstrenge mig for at passe på dem, indtil han, sendebudet, kom efter dem, ville blive beskyttet.

Jeg fandt snart ud af grunden til, at jeg havde fået så strenge påbud om at passe på dem, og hvorfor sendebudet havde sagt, at han, når jeg havde gjort det, der blev forlangt af mig, ville komme efter dem. For aldrig så snart var det kendt, at jeg havde dem, førend man gjorde sig de største anstrengelser for at få dem fra mig. Enhver tænkelig list blev anvendt med det formål. Forfølgelsen blev mere bitter og hård end før, og mange var bestandig på udkig efter en mulighed for at få dem fra mig. Men ved Guds visdom forblev de sikre i mine hænder, indtil jeg havde udført det med dem, der blev forlangt af mig. Da sendebudet som aftalt kom efter dem, afleverede jeg dem til ham, og han har dem i sin varetægt indtil denne dag, som er den anden dag i maj, et tusinde otte hundrede og otteogtredive ...

Den 5. dag i april 1829 kom Oliver Cowdery, som jeg indtil da aldrig før havde set, til mit hjem. Han fortalte mig, at han, fordi han havde undervist på en skole i det nabolag, hvor min far boede, og fordi min far var en af dem, som havde sendt sine børn til skolen, for en tid havde fået logi i hans hjem, og mens han boede

dér, havde familien fortalt ham om den omstændighed, at jeg havde fået pladerne, og følgelig var han kommet for at stille mig spørgsmål.

To dage efter hr. Cowderys ankomst (dvs. den 7. april) begyndte jeg at oversætte Mormons Bog, og han begyndte at skrive for mig.

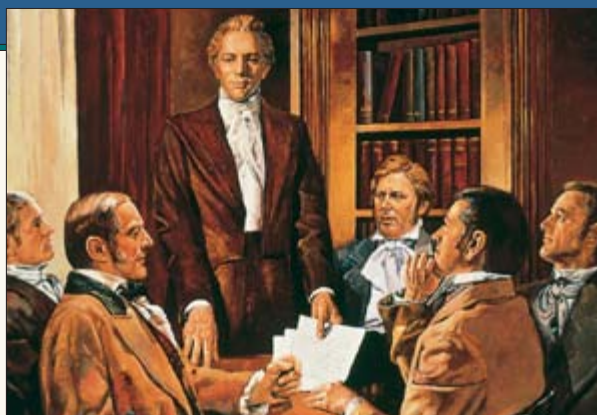
I april 1829 begyndte Joseph Smith, med Oliver Cowdery som skriver, at oversætte Mormons Bog ved Guds gave og kraft. Efter at Joseph var færdig med oversættelsen, var der andre folk, der fik det privilegium at se guldpladerne. Disse vidner har også nedskrevet deres vidnesbyrd, for "... på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres" (2 Korintherbrev 13:1).

Præstedømmet gengives

Vi var stadig beskæftiget med oversættelsesarbejdet, da vi en dag i den følgende

Den 15. maj 1829 modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Aronske Præstedømme ved håndspåleggelse af Johannes Døber.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret i Peter Whitmer seniors hjem den 6. april 1830. Næsten 60 mennesker bevidnede, at 6 mænd opfyldte staten New Yorks betingelser for at kunne grundlægge et nyt religiøst samfund.

måned (maj 1829) gik ud i skoven for at bede og adspørge Herren angående dåb til syndernes forladelse, som vi havde fundet omtalt under oversættelsen af pladerne. Mens vi således var optaget af at bede og påkalde Herren, steg et sendebud fra himlen ned i en sky af lys, og efter at have lagt hænderne på os ordinerede han os, idet han sagde:

“Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias’ navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed.”

Han sagde, at dette aronske præstedømme ikke havde magten til at give Helligåndsgaven ved håndspåleggelse, men at denne skulle blive overdraget os siden hen, og han befalede os at gå ned og blive døbt og pålagde os, at jeg skulle døbe Oliver Cowdery, og at han derefter skulle døbe mig.

Ioverensstemmelse hermed gik vi ned og blev idøbt. Jeg døbte ham først, og bagefter døbte han mig – hvorefter jeg lagde mine hænder på hans hoved og ordinerede ham til det aronske

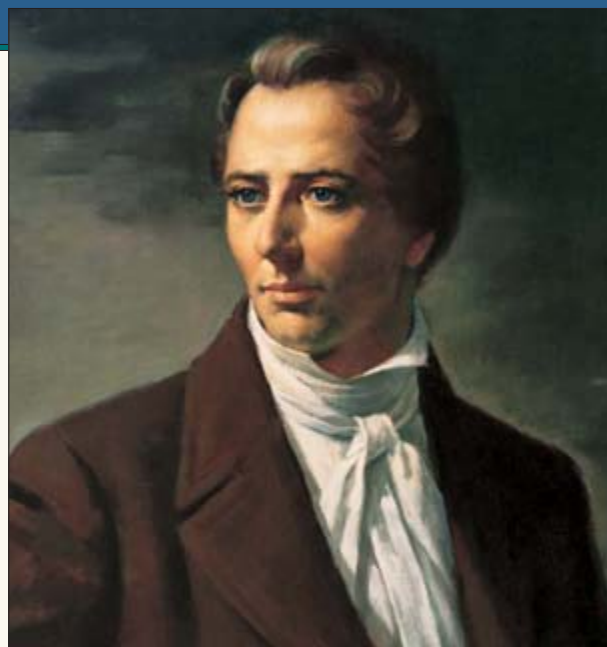
præstedømme, og bagefter lagde han sine hænder på mig og ordinerede mig til samme præstedømme – for således var vi blevet befaleet.

Det sendebud, som besøgte os ved denne lejlighed og overdrog os dette præstedømme, sagde, at hans navn var Johannes, den samme som i Det Nye Testamente bliver kaldt Johannes Døber, og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som besad nøglerne til Melkisedeks præstedømme, hvilket præstedømme, efter hvad han sagde, skulle blive overdraget os, når tiden var inde, og at jeg skulle blive kaldt den første ældste i kirken og han (Oliver Cowdery) den anden. Det var på den femtende dag i maj 1829, at vi blev ordineret under dette sendebuds hånd og blev døbt.

Straks efter at vi var kommet op af vandet, efter at vi var blevet døbt, oplevede vi store og herlige velsignelser fra vor himmelske Fader.

Mormons Bog, første gang trykt i 1830, bliver for tiden udgivet på mere end 80 sprog verden over.

Aldrig så snart havde jeg døbt Oliver Cowdery, førend Helligånden faldt på ham, og han rejste sig op og profeterede meget, som snart skulle ske. Og videre, så snart jeg var blevet døbt af ham, fik jeg også profetiens ånd, og da jeg havde rejst mig op, profeterede jeg om denne kirkes tilblivelse og meget andet i forbindelse med kirken og denne slægt af menneskenes børn. Vi blev fyldt med Helligånden og frydede os i vor frelses Gud.

Dette er Joseph Smiths enkle, oprigtige vidnesbyrd, der beskriver nogle af de begivenheder, der førte til genoprettelsen af evangeliet og til oprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Se en mere fuldstændig beretning om Joseph Smiths historie i Joseph Smith – Historie i Den Kostelige Perle eller History of the Church (Kirkens historie) 1:2-79.